

Durmuş Hocaoğlu

Durmuş Hocaoğlu'nun Yazılarına Dâir

Yeniçağ., “Analiz” ., 20 Temmuz 2008, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 677; 2008-068; Temmuz-07

YENİÇAĞ

Yarayı biraz deşelim diyordum; öyle yapacağım, ama bu günlük, yine mevzû ile alâkadar olan bir yan pencere açmak istiyorum. Bu sûtûnu tâkip eden saygıdeğer karîlerimin yakînen bildiği gibi, bendeniz daha ziyâde teorik yazıları tercîh ediyorum; tâ *Yeniçağ*'da yazmağa başladığım 25 Ağustos 2005 tarihinde, gündelik aktüel mes'eleleri gündelik olarak değerlendiren kıymetli refiklerimin yerinin başka, benim yerimin başka olduğunu, her iki türe de ihtiyaç bulunduğunu düşünerek aldığım kararla bu stili devam ettiriyorum – tabiatıyla, bir yılı aşkın bir süredir kendime bir fren yapıp perhiz tatbîk ederek dozu biraz düşürdüm ama stilimi prensipte değiştirmedim. Niçin böyle bir tercih denebilir? Çok kısaca şundan: *Yeniçağ* bir teori dergisi değil, bir günlük gazete; elbet de bunu biliyorum ve asıl olarak da bundan dolayı böyle yazıyorum. Şöyle ki: Saf akademik yazılar başka dergilerde çıkar – şu ânda iki tânesi yayınlandı, yakında siteme yerleştireceğim, üçü de tezgâhta, ama aylar sürecek - fakat öyle bâzı teorik konular var ki, bunlar, en fazla birkaç bin basan ve yılda birkaç sayı çıkan dergilerde yayınlandığında cemiyet ile, kitle ile herhangi bir ilgisi olmayan dar bir akademik/entellektüel cemaatin dışına çıkamadığı için zâyi' olur; ve doğrusu o cemaatin ekserîsi de sâdece kendi makalesini okur - işte bu cemaat de böyle bir tuhaf cemaattir vesselâm. Hâlbuki *Yeniçağ* öyle değil; her gün okuyucusunun karşısına çıkıyor, yılda iki defa değil, üçyüzaltmışbeş defa ve ayrıca, arkasında Soros parası veya AB fonları olmadığı hâlde – ülkemizde en az okuyan cemaat olan “bizim cemaat” için de - çok iyi sayılabilecek bir tirajı var; işte bu, benim için iyi bir nîmet. Gerçekten öyle: Zîra, kesintisiz otuzdört yazı üstüste tefrika ettiğim “Dersimiz Milliyetçilik” gibi, bir günlük gazete için kabûl edilemeyecek derecede ağır sayılabilecek teorik yazılarımın skoru bile, beni fakültede dinleyen talebelerimin fevkalhad üstünde – belki on misli - çıktı bugüne dek; üstelik o talebenin kaçınılmaz korkusu ile veya sınıfta kalma korkusu ile derse geliyor – burası mühim; çünkü ders konusunda, istisnâî hâller hâriç, pek merhamet tanımadığımı söyleyebilirim - ve kaçınılmaz da beni gerçekten dinliyor, emîn değilim. İmdi, gazete okuyucusu gönüllüdür; ne yoklama korkusu vardır ne de imtihan; otuzdört gün, üstüste, hiç ara vermeden, web ortamında “Dersimiz Milliyetçilik” diye sıra numarası ile giden bir yazıyı “tıklayıp” açmak, ancak gönüllü olmak ile kabil olur ki bu da sevinç duyulacak bir alâkanın mevcûdiyetine delâlet eder; her bakımdan. Her bakımdan, ama, esas olarak şu bakımdan: Bu stilde köşe yazısı yazmağa karar verdiğimde, yazılarımın okunmayacağını söyleyen birçok tanıdıktan aleyhte nasîhat aldım; lâkin, benim iddiam başka idi: 1980'den bu yana geçen çeyrek asırlık dilimde dünyada olduğu gibi Türkiye'de de bâzı mühim değişmeler yaşandığını, bizler yaşlanırken yeni bir neslin ortaya çıktığını ve bu yeni neslin *daha sofistike* bir

milliyetçilik ihtiyâcının da olması gerektiğini ‘default’ olarak kabûl ettiğimi ve mutlaka yazılarımın ‘birşekilde’ mâkes bulacağını ve ayrıca, bu tür yazıların yeni bir okuyucu kitlesinin oluşmasına da katkıda bulunacağını düşündüğümü söyledim ve pek de yanılmadım.

Evet; yanılmadım; nitekim, *Yeniçağ*’ın bugünkü tirajı benim ilk yazılarımın çıktığı günlerdekinin iki katına çıkmışken benim yazılarımın skoru çok daha fazla bir artış kaydetti.

Demek ki doğru yoldayım.

Doğru yoldayım; bakınız günlerdir, bir milliyetçi mevkutede, milliyetçi olduğunu söyleyen ve öyle de bilinen adamın biri, başlıklar numaralı olmasa da, hep aynı mevzûda, birbirini tâkip eden, Türkler üzerine bir kritik tefrikası yayınlıyor; bir önceki yazının sırf web skoru 920. Bu iyi bir skor – herkesin Ergenekon ile yatıp kalktığı bir zamanda iyi bir skor. Ayrıca, bir cemaat gazetesinde - meselâ *Saman* gazetesinde – sırf teorik/felsefi/sosyolojik bile olsa, “cemaat” kavramını eleştiriye tâbi’ tutan bir yazı tahayyül edebiliyor musunuz? Ve ayrıca, bizim mevkutede “Türkler sâhici bir millet midir?” başlıklı bir yazı yazmak – muhtevâ ne olursa olsun – *Saman* gazetesinde “cemaatçiler sâhici müslüman mıdır?” başlıklı bir yazı yazmak gibidir; bunu da tahayyül edebiliyor musunuz?

Elbet de hayır!

Bu da iyi bir kalite demek.

Tabiatıyla, her okuyucumun benimle aynı fikirleri paylaştığını düşündüğümü düşünmüyorsunuz muhakkak; öyle düşünmüyorsunuz, ama, şu ânda siz de bu yazımı okuduğunuza göre, demek ki böyle yazılar okunuyor ve aykırı bile olsa – tabiatıyla yazarın ihlâsına inanmak şartıyla – fikre iştirâk edilmese dahi, farklılığa tolerans gösteriliyor.

Bu da iyi birşey.

*

**

Durmuş Hocaoğlu stilini değiştirmeyi düşünmüyor, hâsılı; siz ne dersiniz?

